

‘Op het water vergeet ik dat ik niet meer kan lopen’

Na een motorongeluk komt Tata-high potential Willem Hooft in een rolstoel terecht. Hij leert kitesurfen, want dat kan zittend. ‘Ik leid nu het leven dat ik wilde: de wereld rondvliegen en surfen.’

Tegenslag

In Tegenslag vertellen ondernemers, bestuurders, politici en kunstenaars over de dieptepunten in hun loopbaan. En hoe zij die te boven kwamen.

De wereld ligt aan zijn voeten. Willem Hooft, 26 jaar, is een high potential bij Tata Steel. Hij werkt als onderhoudsingenieur in IJmuiden. Daarnaast besteedt hij twintig uur per week aan een masterstudie. Samen met zijn vriendin is hij op zoek naar een koophuis in Haarlem. In zijn spaarzame vrije tijd is Hooft, verdienstelijk windsurfer, op de Noordzee te vinden, weer of geen weer. Hij heeft zich eind 2016 getraakteerd op een nieuwe, dure surfuitrusting. Die zal hij maar kort gebruiken.

Op 22 december stapt Hooft 's ochtends op de motor om naar zijn werk te gaan. Het is koud, 3 graden boven nul. Als hij met 90 kilometer per uur de Wijkertunnel nadert, springt het licht van de tunnel plotseling op rood. De auto voor hem maakt een noodstop. Hooft wordt gedwongen hetzelfde te doen. Hij voelt de wielen van zijn motor slippen en raakt zachtjes de auto voor hem. Hooft verliest zijn evenwicht en valt op de middelste rijbaan. Hij denkt: dit loopt met een sisser af. Dan krijgt hij alsnog de klap van zijn leven.

Er komt een auto op de tunnel af rijden. De bestuurster ziet Hooft niet liggen en raakt hem op volle snelheid. Hooft komt 41 meter verder met een harde klap op het asfalt terecht. Het is zwart voor zijn ogen, hij hoort zichzelf in de verte schreeuwen. Ademhalen gaat moeilijk. Hij klapt zijn helm open en probeert kleine hapjes lucht te nemen. Het is alsof zijn lijf in brand staat. Bewegen lukt niet. Hooft is nog nooit zo bang geweest. In gedachten neemt hij afscheid van zijn vriendin en zijn ouders. Dit is het dan, denkt hij.

Na wat een eeuwigheid lijkt te duren, arriveert de traumahelikopter, gevolgd door twee ambulances. De ambulancebroeders snijden zijn motorpak open en tillen Hooft de ambulance in. Hij krijgt pijnstilling toegediend en een stapel dekens over zich heen. Door en door koud is hij.

In het ziekenhuis krijgt de twintiger de diagnose die hij vreest: een complete dwarslaesie.

Willem Hooft: ‘Voor mijn ongeluk hield ik vast aan de zekerheid van een vaste baan. Ik had niet de ballen om mijn leven om te gooien.’

FOTO: MARK HORN VOOR HET FINANCIEELE DAGBLAD

‘Ik besepte door het ongeluk dat ik dingen die ik graag wilde, altijd voor me had uitgeschoven’

Hooft zal nooit meer kunnen lopen. ‘Mijn grootste angst was dat mijn vriendin en vrienden me in de steek zouden laten als ze mij in een rolstoel zouden zien.’ Die nacht wordt Hooft geopereerd aan zijn rug. Zijn vriendin zit met haar kerstjurk aan in de wachtkamer. Ze zou die avond een kerstborrel van haar werk hebben.

Twee weken na de operatie gaat Hooft naar een revalidatiekliniek in Rotterdam. Hij ziet lijkleek, van zijn eens zo gespierde armen is niets over. ‘Voor het ongeluk was ik altijd gebruint, afgetraind en in topconditie. Voor het surfen en omdat ik er graag goed uit wilde zien. Nu zat ik in een lijf dat niet van mij was.’ Hooft is vastbesloten snel weer fit te worden. Hij gaat fysiek met sprongen vooruit. Mentaal heeft hij het zwaar. Hooft zit uren in zijn rolstoel in het Museumpark met zijn koptelefoon op naar muziek te luisteren en naar de lucht te staren. ‘Ik beleefde het ongeluk steeds opnieuw.’

Surfen is altijd een uitlaatklep geweest voor Hooft. ‘Dat miste ik enorm. Ik besepte door het ongeluk bovendien dat ik dingen die ik graag wilde, altijd voor me had uitgeschoven.’ Een van zijn dromen is: windsurfen op de wereldberoemde golven voor de kust van Kaapstad. ‘Surfen zou ik niet meer kunnen, kitesurfen wel. Dat kan zittend. Ik wist door het ongeluk: morgen kan mijn laatste dag zijn.’

Dus wordt zijn missie: leren kitesurfen en naar Kaapstad vliegen. De artsen proberen het idee uit zijn hoofd te praten. Niet realistisch, vinden ze. Maar Hooft, een koppige patiënt, denkt: eerst zien dan geloven.

VUURDOOP

Na zes maanden revalideren verhuist Hooft naar een huurwoning in Blijdorp. Vlak na zijn verhuizing ziet Hooft op YouTube een video van Thierry Schmitter, een kitesurfer die net als Hooft een dwarslaesie heeft. De Fransman blijkt in Scheveningen te wonen. ‘Ik heb contact gezocht. We hebben op de boulevard uren zitten praten.’ Van Schmitter hoort Hooft hoe en waar hij een aangepast kitesurfboard kan laten maken. Genoeg geld heeft hij niet, dus start Hooft een crowdfundingactie. Vijf dagen later heeft hij €10.000, genoeg voor een board en andere benodigdheden.

In maart 2017 vliegt Hooft met zijn nieuwe kiteboard naar Bonaire, daar is het water warm, voor zijn vuurdoop. Hij wil in een week leren kitesurfen. ‘Het ging veel beter dan ik had gedacht. Ik was, net als vroeger tijdens het windsurfen, een met het water en de wind.’ Zijn vrienden die op het strand staan te kijken, hebben tranen in hun ogen.

Precies twee jaar na het ongeluk en na maanden fanatiek trainen is het dan zover. Hooft vliegt naar Kaapstad om zes weken te gaan kitesurfen. ‘Het heeft al mijn verwachtingen overtroffen. De wind en golven daar zijn perfect.’ Hooft voelt zich energiever dan ooit. ‘Ik leid nu het leven dat ik wilde: de wereld rondvliegen en surfen. Voor mijn ongeluk hield ik vast aan de zekerheid van een vaste baan. Ik had niet de ballen om mijn leven om te gooien. Het ongeluk heeft me wakker geschud.’

Hooft besluit na een reïntegratietraject een aantal uur per week voor Tata Steel te blijven werken. Hij geeft daarnaast lezingen over omgang met veranderingen. Maar zijn prioriteit is: kitesurfen. Hij krijgt een contract bij de Amerikaanse kitesurfmerken Slingshot en Wind Voyager. Met een internationaal kitesurfteam neemt Hooft deel aan trainingen en geeft hij demonstraties. Begin dit jaar richt hij de Willem Hooft Foundation op. Daarmee wil Hooft de kitesurfsport toegankelijker maken voor mensen met een lichamelijke beperking en van kitesurfen een paralympische sport maken. ‘Ik heb mijn droom kunnen waarmaken. Nu wil ik iets betekenen voor anderen.’

Verdriet over het feit dat Hooft nooit meer zal kunnen lopen, steekt af en toe de kop op. Toch is hij dankbaar. ‘Ik leef nu meer dan ooit. En op het water vergeet ik dat ik niet meer kan lopen.’

Floortje Gunst is medewerker van Het Financieele Dagblad

Cv

- **1990** Geboren op 15 maart in Rotterdam
- **2008-2013** Bachelor automotive engineering, Hogeschool Rotterdam
- **2015-heden** Onderhoudsingenieur, Tata Steel
- **2015-2016** Master maintenance and asset management
- **2018-heden** Geeft lezingen over omgaan met veranderingen en tegenslag
- **2019-heden** International Team Rider bij Slingshot Kitesurf en Wind Voyager
- **2020** Richt Willem Hooft Foundation op. Organiseert sport-evenementen